

tetsforandring, som dog ikke gaaer ud paa Andet end, hvad den ærede Krigsminister allerede ved denne Sags første Behandling har erklæret sig villig til at gaae ind paa. Udvalget har gjort sig Umage for at ophjse, hvorfor det er en rigtig Afgjorelse af denne Sag, at det Terrain, der derved bliver disponibelt, uden Bederlag overlades Nyborg Commune; der er i Betænkningen meddeelt en Deel Oplysninger, som kunne være veiledende med Hensyn til dette Spørgsmaal, og der er navnlig gjort opmærksom paa, at efter den hidtilværende Gjennemsnits-Indtægt og Udgift har Staten havt en ikke ganske lidet større Udgift, end der kan dækkes ved Indtægten af dette Terrain; saa at Statskassen endogsaa vilde staae sig ved uden Bederlag at afstaae det. — hvilket naturligvis ikke er Meningen, men som dog kan være et Motiv mere til i den Henseende at gaae lempelig tilværks. Til den Forhandling, der i denne Anledning maa føres med Nyborg Commune, har Udvalget kun foreslaaet eet Aar, efterat Loven er traadt i Kraft, hvilket efter § 6 jo vil være den 1ste April 1869, og, sjøndt Udvalget haaber, at man i den Tid vil komme til et Resultat, have vi dog ikke kunnet være i Tvivl om, at der bageved denne Frist burde staae en Myndighed for Krigsbestyrelsen til, naar Nyborg Commune ikke vil gaae ind paa de Billaar, som foreslaages den — i hvilken Henseende jeg beder bemærket, at Udvalget vel har givet forskjellige Vink, men intet, der kan betragtes som nogen Forfkrift for Regjeringen eller ansees som Indgreb i den administrative Berettigelse — jeg siger, at Krigsbestyrelsen, hvis der ikke kommer en Overenskomst istand paa saadanne Billaar, som Regjeringen finder passende, maa have Myndighed til at kunne afhænde Terrainet paa hvilkensomhelst Maade, der maatte findes fordeeligst for Statskassen. Udvalgets § 4 er saaledes, om jeg saa tør sige, deelt i to Afsnit, eet paa eet Aar til Forhandling med Kommunen og dernæst Tiden efter Udlobet af dette Aar med en uindskrænket Bemyndigelse til at afhænde Terrainet, og her finder da den Bestemmelse i § 3, at der gratis skal afgives de Arealer, som kunde behøves til Betenes Ud-

videlse eller Dmlæg, sin naturlige Plads. — Uagtet Udvalget har havt en Følelse af, at Bestemmelsen i § 5, der, om man vil, indeholder en Forandring af Lovningsloven, har en forunderlig Plads her, saa er det dog som en ligefrem Følge af selve Fæstningens Medlæggelse, at dette Spørgsmaal overhovedet opstaaer, og da der vist ikke vil findes nogen Betænkning mod Realiteten af Forslaget, har Udvalget ikke fundet Grund til at gjøre nogen Grindring i den Henseende. — Hvad endelig den sidste Paragraph angaaer, har Udvalget ganske vist været af den Formening, at det med Hensyn til Fuldbyrdselsen af denne Lov vilde være rigtigt og hensigtsmæssigt at udsætte den i et Aar, for at alle de Forberedelser, som den kræver, kunde være saavidt muligt tilendebragte forinden, men Udvalget har dog maattet bote sig for den Betragtning, som Krigsministeren har gjort gjældende, at det kan være af Vigtighed, baade i Fred og i Krig, at man snarest mulig faaer Fæstningen nedlagt, fordi det kan føre deels til Adspaltelse af Landets Stridskræfter, deels til meget ubehagelige Forvillinger at have en Fæstning, som man hverken vil eller kan forsvare. Vi have altsaa ikke tilraadet at gjøre Forandring i § 6 med Hensyn til Tiden, da Medlæggelsen skal finde Sted, og vi have meent, at dette for Regjeringen vil være en yderligere Spore til at gjøre sig sin bedste Flid for at faae Lovens Gjennemførelse i de øvrige Henseender fremmet saa meget, som muligt, for at den Mellemtilstand, hvori Nyborg ikke er en Fæstning og dog ikke i Virkeligheden ophørt at staae som Fæstning, maa blive saa kort som mulig.

Efter det, jeg har anført, kunde Udvalgets Overv altsaa have været meget let og simpelt, hvis vi havde troet, at Landsstinget kunde have beroliget sig ved, hvad jeg godt kan forstaae, at Krigsministeren for sit Vedkommende har anseet for tilstrækkeligt at faae afgjort, nemlig at Krigsbestyrelsen blev fri for Fæstningsforholdet og de dermed forbundne Byrder. Vi mene imidlertid, at Loven bør indeholde de vigtigste Bestemmelser om, hvilken Retstilstand der skal indtræde istedetfor den, der ved Fæstningens Medlæggelse vil op-